

TÁBOROVÝ ŠUM

ČTRNÁCTÉ VYDÁNÍ

sobota 8. prosince 2012

se samolepkou

ZDARMA

Loukaři.cz a o.s.

Sebechvála smrdí a skromnost s pokorou jsou správné věci, ale proč si to neříct: Loukařům se v roce 2012 povedly nejmíň dvě parádní věci. Zprovoznili nové webové stránky, ty jsou ale hezké, a založili vlastní občanské sdružení. Jak se to seběhlo?

Sice jsme to nikde nahlas neříkali, ale že máme webové stránky, které stojí za starou bačkoru, jsme věděli už dlouho. Dá se dokonce říct, že se postavily proti smyslu internetu – něco nového se tam objevilo vždy jednou za hodně dlouho nebo ještě později.

Když jsme se za to začali trochu už i stydět, řekli jsme si, že s tím něco uděláme. Máme kamaráda, kterému říkáme Kukide, ale ještě podstatnější je, že se vyzná ve stavbě webových stránek. Tak jsme ho požádali, jestli by s loukaři.cz něco neudělal.

Udělal. Sedli jsme si s ním, řekli mu své plány a Kukide budoval. A pak

zavola a zvolal: Teď tam stačí nahrát obsah a bude to.

„Stačí nahrát“ znamenalo, že vedoucí v příštích dvou měsících seděli po večerech u počítače a sázeli fotky a informace ze starších akcí na nové stránky.

A pak, 24. dubna, jsme mohli napsat do Novinek na hlavní stránce:

Ahoj, Loukařky a Loukaři. Právě se koukáte na nový loukařský web. Snažili jsme se, aby se Vám líbil.

Najdete tu horké novinky, fotky ze všech akcí i další zajímavosti. A hlavně, najdete to tu hned!

Co je na tom nejlepší? Že to je fakt pravda a všechny slíbené věci se na stránkách velmi rychle objevují.

Třeba výtisk tohoto Táborového Šumu už tam visí a hned zítra se k nim přidají i fotky a krátké povídky z obou dnešních Mikulášských.

Až se tak stane, bude na webu zaznamenáno celkem 148 uspořádaných loukařských událostí

– táborů, výletů, akcí.

Stránky dokonce pochválila, byť s výhradou, i přísná Saša Becková.

„Ahoj Loukaři. Nové stránky jsou moc pěkné. Možná by chtěly trochu více barev. Budou tak více veselé a my Loukaři přece veselí jsme,“ napsala. Až na ty barvy má recht. A teď to občanské sdružení. Ono to sice asi nikoho moc nezajímá, ale my z toho máme docela radost. Až doteď jsme totiž patřili pod jinou organizaci a celé to bylo na dlouhý lokte.

Ty se teď trochu zkrátí. Úplně oficiálně jsme Loukaři, o. s.

Máme i stanovy. I ty jsou na těch internetových stránkách. Takovou věc jako stanovy si číst, to je docela nuda.

Ale zase se můžete kouknout na ten povedený web.

Šum: Já už na těch stránkách byl a úplně jsem šuměl.

Porota Šumu

Kdo jak volil a proč?

VÍTEK KŘELINA (9 let)

Včelař. Ping-pong a včely.

Bruslení. Hokej.

Pevnost Josefov. Bylo to zajímavý.

ELIŠKA KŘELINOVÁ (14 let)

Voda. Ježdení s Petichem.

Krkonoše. Výlet na Sněžku.

Mikulášská. Mám ji hrozně ráda.

BLANKA SANDNEROVÁ (13 let)

Podblanicko.

Kola.

Chvojí, brusle.

TERKA VOLKOVÁ (14 let)

Krkonoše. Poprvé na Sněžce.

Mise Fast bunny. Útek do bunkru.

Kola. Stanování na táboře.

BRUNO SANDNER (14 let)

Lyžování. Bylo super, dobrý pinčes.

Kola. Dobrá trasa 60 km.

Bruslení. Bylo fajn.

ADÉLA ŠEDOVÁ (15 let)

Krkonoše. Byly dobré!

Včelař. Gulag.

Kola. Kadov.

OTA VOLEK (16 let)

Lyže. Nemusí se chodit.

Kola. Nemusí se chodit.

Voda. Nemusí se chodit.

ADÉLA PARUCHOVÁ (16 let)

Krkonoše. Hory a krásná chalupa.

Josefov. Líbila se mi organizace výletu.

Voda. Na vodě je legrace.

ANIČKA LUKEŠOVÁ (21 let)

Mise Fast Bunny. Pozor, NÁLÉÉÉÉ!

Včelař. Atmosféra a hra Gulag.

Kola. Kadov na kolech.

BALDA (25 let)

Mise Fast Bunny. Chvojí, jak má být.

Kola. Kadov trochu jinak.

Včelař. Bezkonkurenční Gulag a statek.

WOTEC (24 let)

Včelař. Gulag mě bavil moc moc moc.

Lyžák. Stráááááášně velká pohodička.

Mise Fast Bunny. Utíkání do bunkru.

DAREK (23 let)

Včelař. Náplň akce a legrace.

Bruslení. Náplň akce a legrace.

Kola. Náplň akce a legrace.

Nejlepší byla KOLA!

Velká porota Šumu zasedla a svým hlasováním rozhodla: Nejlepší loukařskou akcí mimo tábo-ry se **za období září 2011 až prosinec 2012** stala Kola v Kadově. Galusky jim hrozí propíchnout druhý Včelař, za ním se na třetím místě poskládala trojice Krkonoše, Bruslení a Mise Fast Bunny.

Šum vybral dvanáctičlennou porotu složenou z osmi dětí a čtyř vedoucích, kteří se loukařských akcí zúčastňují pravidelně. Každý její člen zvolil tři výlety – jenom Blanka čtyři, protože je ještě malá – a ta akce pak dostala jeden bod. Osm hlasů, nejvíce, získal dubnový výlet na kolech. Hodně mu pomohlo i to, že se konal na táborové základně v Kadově, kam se všichni po té dlouhé době velice těšili. „Kola se mi líbila hlavně proto, že jsme stanovali na táboře a jeli jsme na výlet do Horažďovic a přes mě-

ta, která jsem znala jen z puťáků,“ říká Terka Volková.

Podobně mluví také Balda, tentokrát to i dává smysl. „Byli jsme v Kadově, ale přesto jsme se podívali na místa, kam se běžně nedostaneme,“ hlásí.

Anička si navíc ještě pochvaluje, že si Psobězi konečně zahráli hru Las Vegas. „Byla výtečná,“ oceňuje. U Oty Volka by se kola umístila vysoko asi vždycky, protože „já osobně se vždycky těším na výlety s něčím jiným než chozením,“ vysvětluje.

VÝSLEDKY HLASOVÁNÍ

1. Kola	8 b.
2. Včelař	6 b.
3. - 5. Bruslení, Krkonoše, Mise Fast Bunny	4 b.
6. - 7. Lyže, Voda	3 b.
8. Josefov	2 b.
9. - 11. Chvojí 2012, Mikulášská, Podblanicko	1 b.

O dva hlasy méně dostal Včelař, výlet na statek u Nové Včelnice v listopadu 2011. Ani tady se důvody nemusí dlouho hledat. „Hra Gulag,“ vypráví Wotec, „mě bavila moc moc.“ „Gulag byl skvělý,“ přidává se Adéla Šedová, ale taky Andula, Balda a Darek.

Asi na tom něco bude. Vždyť o hře, při níž děti unikaly přísným strážcům z tajemného nočního statku, psal Šum už ve svém předchozím vydání.

O další dva body zaostává trojice akcí, které se musí podělit o bronz

- Mise Fast Bunny neboli Chvojí 2011, lednové Bruslení a květnové Krkonoše.

„Utíkání do bunkru před nálety, to byl docela adroš,“ vzpomíná Wotec na Misi.

„Bruslení kvůli hokeji,“ hlásí Vítek Křelina, srdnatý brankář, obránce i útočník.

„Krkonoše byly nejlepší. Poprvé v životě jsem byla na Sněžce,“ je zase ráda Terka Volková.

Pro zajímavost. Alespoň hlas dostalo jedenáct akcí. Kdyby hlasovaly jenom děti, dopadlo by to takto: 1.

Kola, 2. Krkonoše, 3. Bruslení a Voda, pokud by záleželo čistě na vedoucích, pořadí by vypadalo: 1. Včelař, 2. – 3. Mise Fast Bunny a Kola.

Nakonec ale bude mít pravdu asi Blanka, která pod své tipy doplnila: Klidně všechno!

A taky Darek, jenž všechno ví a vždycky má pravdu. „Myslím, že jsme si užili dost legrace,“ lebedí si. Do tábora zbývá ještě sedm loukařských akcí. Šum jim přeje, aby všechny dopadly alespoň tak povedeně, jako se to podařilo kádovským Kolům.

Ája

Honza

Verča

Tomáš

Gecka

Houza

Michal

Pavla

Petr

Terka

Na hrách budeme moc konečně chytat!

Na táboře už byli mockrát, ale na ten příští přesto pojedou tak trochu poprvé. Moc dobře vědí, možná až moc, co tam dělají děti, ale teď prvně poznají, co může, smí a hlavně musí praktikant nebo praktikantka.

Co jste dělali, když jste zjistili, že budete praktikanty?

Michal Otáhal: Skákal jsem radostí a zbytek dne jsem měl prostě úžasnej. **Ája Hrivňáková:** No tak na začátku jsem tomu nemohla uvěřit, pak mi prolétla hlavou představa, jak se Kecka raduje, jak skáče do vzduchu nadšením, a až potom jsem si uvědomila, že dělám to samý. **Verča Vodilová:** Dobrá nálada a nadšení mi vydržely asi tak do začátku školního roku.

Honza Batěk: Z počátku jsem tomu nemohl uvěřit, ale asi po třech dnech jsem si to začal lehce uvědomovat. **Pavla Dubišarová:** Byla jsem nejšťastnější na celé širé louce, kde jsem se zrovna nacházela.

Houza Stuchlík: Řekli mi to na bourací brigádě po táboře, kam jsem byl pozván ještě jako dítě na výpomoc. Byl jsem velice šťastný, a tak jsem boural mnohem lépe a mnohem více!

Petr Novák: Byl jsem právě na bouračce tábora. Když mi to Brouk oznámil, byl jsem nadšený a vzhledem k tomu, že jsem měl brzo odjet na rok pryč, docela se mi ulevilo. Nebyl jsem si vůbec jistý, jestli třeba nebudu muset počkat další rok nebo bůh ví co...

Gecka Gecka: Zalila mě neskutečná radost a srdce se mi rozbušilo. Měla jsem jakýsi pocit euforie.

Tomáš Gec: Tak samozřejmě mě to

moc potěšilo, po táboře jsem totiž hodně přemýšlel, jestli vůbec ještě někdy pojedu. A když jsem se dozvěděl, že jo, řekl jsem si: Uff, život ještě neskončil. **Terka:** Byla jsem uprostřed tréninku, tudíž jsem se nemohla projevit, jak bych chtěla, ale jakmile to šlo, patřičně jsem se zaradovala. :D

Čekali jste to?

Michal: Tak napůl, i když možná spíš ne, protože nás bylo hodně dětí, které už na táboře byly naposled.

Ája: Rozhodně mě to příjemně překvapilo.

Verča: Adeptů bylo z naší generace spoustu, moc šancí jsem si nedávala.

Honza: To nedokážu říci, protože jsem o tom zvláště nepřemýšlel.

Pavla: Upřímně ano, ale pořád ve vás hlodá nějaká ta nejistota, co umí velice silít, když... Vlastně si nejste nikdy jistí.

Houza: Nevím, zda jsem to čekal, spíš jsem v to dlouho doufal. Nikdy jsem si nepřiznával, že to vyjde. Počítal jsem s neúspěchem, abych nebyl zklamaný.

Petr: Jak jsem zmínil, nebyl jsem si jist, jestli to bude tenhle rok, ale ano, čekal.

Gecka: Hlavně jsem v to pevně doufala, protože nás bylo hodně. Rozhodování muselo být těžké, ale jsem ráda, že to dopadlo takhle.

Tomáš: Spíš jsem v to doufal...

Terka: Jelikož jsem měla na táborech i akcích nevalnou účast a navíc nás adeptů bylo opravdu mnoho, tak jsem se smířovala s tím, že to spíš nevyjde.

Snažili jste se na posledním táboře o něco víc, abyste se stali praktošema?

Michal: Ne, aspoň myslím, že ne. Já jsem se prostě snažil si ten poslední

rok užít naplno, abych měl na co vzpomínat :-)

Ája: Nepřipadám si, že jsem pracovala víc než roky před tím, a rozhodně jsem to nedělala pro to.

Verča: Snažila jsem se ve spoustě věcí jak dětem, tak vedoucím pomoci. Nejvíc jsem se však snažila být dobrá vedoucí družinky.

Honza: Ani bych neřekl. Poslední rok byl pro mě jako každý jiný.

Pavla: Určitě. To čeká každého, kdo o to stojí a je na táboře poslední rok. Pokud něco chcete, musíte tomu jít trochu naproti.

Houza: Vždy jsem to bral tak, že nejstarší grupa jsou taková pravá, možná spíš levá ruka vedoucích.

Bral jsem to jako menší povinnost, nicméně slabá chuť ukázat se rozhodně byla, to je asi jasný.

Petr: Ne. Každý rok jsem se snažil stejně hodně a musím poznamenat, že mi to ani nelezlo na nervy. Ani si neuvědomuju, že bych to bral jako práci navíc, nebo tak něco. Prostě jsem dělal, co se dalo, a náležitě si to užíval.

Bez práce by to nebylo ono.

Gecka: TAK URČITĚ! Někaká snaha tam byla, ale nechtěla jsem zase moc tlačit na pilu, protože to taky není úplně dobře. Hlavní bylo si to něčím nepokazit.

Tomáš: Ani moc ne. Vedoucí si podle mne praktoše nevybírají podle toho, jak pumpují nebo jak moc se člověk umí přetvařovat, ale podle chování a charakteru. **Terka:** Samozřejmě, ale bohužel moje snaha z jakéhosi důvodu nebyla zaznamenána...

Báli jste se, že si to pokazíte?

Michal: Snažil jsem se chovat úplně normálně - žádný přetvářování, protože jinak by to bylo celé o ničem. Takže nebál.

Ája: Docela jo. Ale když si vezmu, jak to bral Petr z 2. běhu, tak v porovnání s ním určitě ne.

Verča: Vzhledem k tomu, že jsem si moc naději nedělala, jsem si neměla co zkazit.

Honza: Jistě. Strach je přirozeností člověka.

Pavla: Možná to zní zvláště, ale upřímně tohle mě vůbec netížilo.

Houza: Patřím mezi ty, se kterými se ta touha po praktikantství táhne už od prvního roku mezi nejstaršími, a vždy jsem myslel na to, abych si to nějakým hloupým způsobem nepokazil.

Petr: Vždycky se snažím být sám sebou, nemám rád přetvářku, a když mě někdo nemá rád, tak ať mě nemá rád. Kdybych se musel chovat nepřírozeně, tak bych o to nestál. Takže nebál.

Gecka: Jasně že ano! A bylo to zcela bezdůvodné. Nevinnost sama!

Tomáš: Popravdě jsem občas přemýšlel, co bude, když mě nevezmou, takže strach tam určitě byl.

Terka: Ano, jistě že jsem se bála.

Na co se nejvíc těšíte na tábor?

Michal: Co to je za otázku? :-D Úplně na všechno!!! Kamarády, hry, táborovou pohodu a hlavně na ten kopec srandy :-D

Ája: Budu moc chodit přes kuchyň, i když nebudu mít službu. A třeba na hrách už nebudu utíkat před vedoucíma, ale konečně budu chytat.

Verča: Z velké části na to samé jako každý rok - super lidi a úžasnou atmosféru. Z té menší třeba na to, že už nebudu muset hrát ty převlečky „oblíbené“ hry, jako je například Tutti frutti.

Honza: Tak určitě na kamarády.

Petr: Nejvíc se těším, až poznám, jakéj každé vedoucí doopravdy je a jak to celý funguje. Co se skreje pod veškerou organizaci, jestli je to spíš improvizace, nebo jestli je to pod striktním vedením do puntíku naplánované.

Pavla: Na vše staré i nové, co mě čeká a nemine.

Houza: Nejvíce se samozřejmě těším na to, až budu moci nemilosrdně chytat na Poště, Hradech a Orchidejích. Jelikož, jak všichni už dobře vědí, jsem dost rychlý!

Gecka: Těším se nejvíc na to, že konečně zažiju tábor (a nejen ten) i z té druhé stránky, ale zároveň se trochu bojím, že se mi to nebude líbit.

Tomáš: Nejvíce se asi těším na louku, že se s ní zase šťastně shledám.

Terka: Na nový pohled na věc a spoustu zážitků.

Z čeho máte největší obavy?

Michal: Já se ničeho nebojím :-D

Ája: Že budu dělat špatně to, co budu dělat.

Verča: Bojím se, že neuspěju ať už při organizování nějaké hry, nebo jako plnohodnotný partner vedoucích.

Honza: Obavy mám z toho, že nebudu stíhat školu a tábor naráz, ale doposud s tím nemám žádný velký problém.

Pavla: Obávám se, že ve tmě netrefím na vedoucovské latríny.

Houza: Jako dítě jsem se bál Káči Hvězdový, ale zjistil jsem, že k tomu není důvod. Takže obavy nemám.

Petr: Jsem zvědavý, jak zvládnou celý tábor fyzicky a psychicky, spánku se mi pravděpodobně dostane řádově méně a zvládnout děti může bejt náročný.

Spíš jsem zvědavý, jaký to bude pocit.

Tomáš: No, já přece ničeho!! :-)

Terka: Že na mě nikdy nezbyde jídlo a možná taky, že mě děti nebudou brát.

Budete umět být přísní na děti, své nedávné parťáky?

Michal: Jo. Dokázal jsem to i jako vedoucí družinky.

Ája: To si myslím, že problém nebude.

Verča: Ne. Již nyní s určitostí vím, že mi nebude příjemné jim dávat tresty nebo něco prikazovat.

Honza: Já nedokážu být přísný na nikoho, tak asi ne.

Pavla: Pokud to bude potřeba. Otázka je, jak to vezmou oni.

Houza: Pokud to bude třeba, tak myslím, že to dokážu, ale nedělám to rád.

Petr: Tak to je těžká otázka, myslím, že s tím nebudu mít problém. Věřím, že ti, se kterými by to problém být mohl, jsou natolik chytří a znalí, že být přísný nebude třeba, a když, tak to bude přátelsky pochopené.

Gecka: Jestliže si ta osoba tu přísnost zaslouží, nebudu váhat, ale nechystám se chovat se povýšeně a arogantně.

Tomáš: Pokud to bude zrovna na místě, tak ano.

Terka: Na mladší nejspíš ano, ale na starší si to nedovedu představit. Doufám, že takové situace nenastanou.

Malárovvy maléry

Stačí tři dny a jeden zažije trampot, že by se radši schoval. Ten jeden se jmenuje Lukáš Malár a malérů zažil na dubnovém výletě na kolech nemálo. A to se chtěl jako nový praktikant tolik předvést!

Je tu pátek večer a na programu hra Las Vegas. Ta hra, u které se děti těší, co to vedoucí zase zvrta. Lukáš je potěšil. Uřízl si totiž ostudu, protože nepřerázl v časovém limitu špalek obloukovou pilou. Zubatá zajela do dřeva sotva dva centimetry, a to navzdory potu a slzám pilníka.

K úplnosti se sluší podotknout, že jedna družinka na domnělého siláka a šikulu v jedné osobě vsadila celé jmění a po zbytek večera ho tiše proklínala. Vlastně asi i nahlas.

Lukáš šel spát smutný.

Sobota a Lukáš vstal zvesela. „Takové krásné ráno, to by v tom byl čert, aby se dnešek nevydařil!“ protáhl se a zahelakal.

Kdo ví, odkud se vzal, možná že vyskočil z náramků, ale ten čert v tom byl.

Provedl Lukášovi takovou lumpárnu, že nešťastníka na cestě z Kadova do Horažďovic zcela zabloudil. Zcela a důkladně, protože cyklista dorazil do

cíle této čtrnáctikilometrové trasy – malé dítě ji zvládlo za tři čtvrtě hodiny – s dvouhodinovým zpožděním.

Přijel šťastný, že se vybloudil, ale tak unavený, že pobídku Ani si nesedej, zrovna odjíždíme! přijal s klidem.

Nebo aspoň bez reptání. Pro zpáteční cestu si raději vybral skupinu, která měla v plánu nejkratší trasu a nejdelší odpočívací pauzy. Noví spolujezdci mu slíbili, že dají pozor, aby se jim neztratil.

Neztratil se, ale další nepříjemnost ho neminula. Ve Slatině, obci vzdálené dva kilometry od tábora, píchнул Lukáš duši. A druhou. A tak za lehkého hudrování naložil bicykl na záda a vydal se pěšky směrem k táboru.

Přišel se soumrakem, během chvilky do sebe nasoukal večeri a zmizel ve spacáku.

Na zítřek se vlastně těšil – může být jenom lepší.

Hm, asi nebyl. Při sundávání těžkého hrnce z ohně na sebe vychrstl téměř veškerou vařící vodu, co v něm byla. Na žádnou z jeho funkcí, ani na tu praktikantskou, to naštěstí nemělo vliv.

Ze života loukařské společnosti

Významná životní jubilea:

60 – Dědek Zdeněk

35 – Poopie, Pafka

30 – Téra, Káča

25 – Mahoni, Klára, Mates, Balda Míra

20 – Pája, Mařena

Potomstvo:

19. 9. Laura Černá

21. 10. Matěj Nechvátal ml.

30. 10. Jan Štursa nejml.

Svatby:

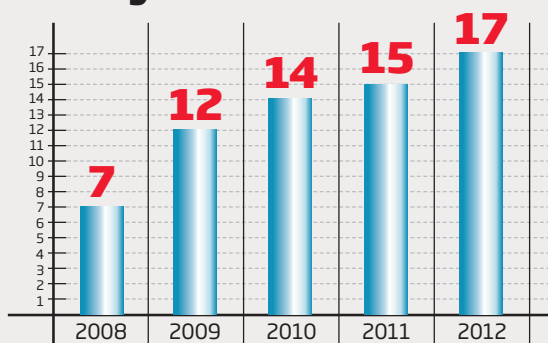
30. 6. Lucka Buřičová a Martin

6. 10. Prochor a Olina

Srovnání počtu dětských akcí

Rozhovor malého Sama a velkého Baldy cestou na noční dobrodružství

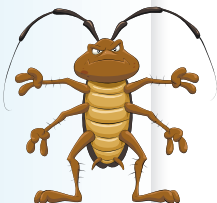

Sam: „Baldo, bojíš se? Já jo.“
Balda: „Já taky, ale neboj, jsem s tebou, takže buď v klidu.“
Sam: „To je taky jediná klika, jinak bych se pos*al.“

Jednoruký Honza

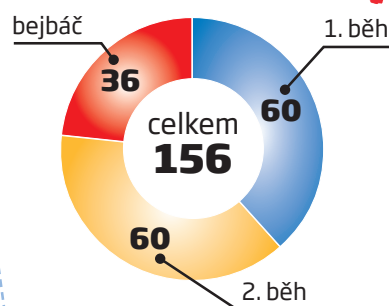
Končí Pevnost Boyard a družinka se snaží nahrabat co nejvíc peněz. Ale co to dělá ten Honza? Proč nesbírá oběma rukama? Vždyť jednou přece nabere o hodně, hodně míň! Jo ták, už víme! Druhou sbírat nemůže, protože v ní drží švába, co před chvílí získal. Tak to potom jo.

17

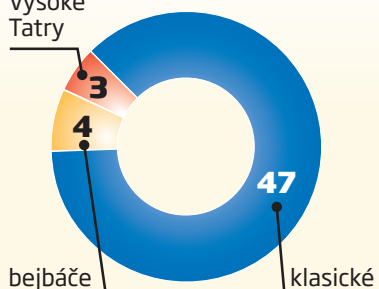
Tolik loukařských akcí pro děti proběhlo v roce 2012.

Děti na tábore v roce 2012

Loukaři dělají tábory od roku 1981 a od té doby jich uspořádali 54.

Vysoké Tatry

nebo taky

- 24 v Kadově
- 14 ve Vyhnanicích
- 11 na Sluneční louce
- 3 v Tatrách
- 2 na Chválkově

MASSACRE AT KADOV

Rodiče, toto nečtěte. Massacre at KadoV je nová hra. Proběhla dvakrát. Jednou jsme po ní jeli do nemocnice se zlomeným nosem, jednou jsme do nemocnice nejeli, ale vedoucí Vasil kvůli ní a kolenu nejel na Nový Zéland. Ale všichni (kromě Vasil) ji i tak máme moc rádi. Když se volila nejlepší hra, dostala 41 ze 60 hlasů!

Nováčci: Líbilo se moc!

MASSACRE AT KADOV.
Ale dětem se líbil.

KADOV – Děti. Malé, velké, blondaté, s vlasy havrana, modrooké, s tmavýma očima. A hlavně nové. Tak jsme se jich zeptali, jak se jim líbilo na táboře.

Tak jak?

Ester Gracerová: Strašně moc!!!!!!!

Sára Gracerová: Na táboře se mi moc líbilo.

Madlenka Ježková: Bylo to tam pěkné.

Eliška Černá: Dobrý.

Maminka Elišky: Nediňte se, prosím, že jsou to tak strohé odpovědi, ale ani doma toho moc nenamluví:-)

Ruda Preiss: Tábor byl super.

Helča Preissová: Na táboře to bylo skvělé, hrozně se mi tam líbilo.

Mates Paruch: Tábor byl super, líbil se mi moc.

Lucka Landová: Na táboře se mi opravdu moc líbilo.

Co se ti líbilo nejvíc?

Ester: Mně se líbilo všechno.

Sára: Nejvíc? Úplně všechno!

Madlenka: Nejvíc se mi líbilo, že s námi byli pejsci.

Eliška: Diskotéka. Dobrodružství.

Ruda: Nejvíce se mi líbily procházky a různé hry, ale i táborová příšera byla nakonec dobrá. Byl velice bohatý program a ty tři týdny, to jsem pak byl rád, že to je dlouho, protože to uteklo jako voda.

Helča: Nejvíce samozřejmě Tchin-

dih, byl super, vždy když jsem ho uviděla, tak jsem se hrozně lekla, ale byl super!

Mates: Že jsme pořád hráli hry.

Lucka: Zpívání v Alhambře

Byli jste předtím na jiném táboře?

Ester: Na škole v přírodě. Líšilo se to tím, že jsme bydleli v budově. A na soustředění s tancováním, tam jsme spíš tančili, než hráli hry.

Sára: Nikdy jsem na jiném táboře nebyla. Jenom na soustředění.

Madlenka: Ano, byla. Byl krátký, nebyl ve stanech a byl nudný.

Eliška: Tohle byl můj první tábor.

Ruda: Předtím jsem byl třeba na židovském, kde 1. Jsme dělali dřepy za dopis. 2. Nehráli jsme moc her. 3. Pokoje byly nepohodlné. 4. Nevhodné místo. 5. Bylo vidět, že si vedoucí tohoto tábora předem moc nerozvrhli, co se v táboře bude dělat. Tyhle věci byly právě na židovském a byly dost hrozné. Ovšem nebyly na loukařském. Z těchto informací musím posoudit, že loukařský tábor je mnohem lepší.

Helča: Ano, byla jsem asi na třech jiných táborech, lišily se, že jsme tam neměli takové dobré táborové strašidlo, což je docela škoda, protože to je na táboře to nejlepší (skoro vždycky), a taky nebyly tak dlouhé, takže jsme si nemohli zahrát tolik her.

Mates: Jo, jezdilo se tam furt na kole.

Lucka: Ano, byla jsem s Míšou

Baštovou na koňském táboře. Jiné to bylo v tom, že nebyl tak nabitý program a jezdili jsme na koních.

Která hra byla nejlepší a která nejhorší?

Ester: Mně se líbily všechny hry. Ale malinko mě nebavily Orchideje.

Sára: Hry se mi líbily všechny, jenom orchideje ne a taky trochu slepá stezka, protože jsem ztratila boty.

Madlenka: Nejlepší byla divadýlka a nejhorší hadi.

Eliška: Nejlepší bojovka, nejhorší nic.

Ruda: Nejlepší a nejhorší se říct nedá, ale po pravdě se mi o špetku víc než ostatní hry líbily tyto: Kšeftaři, Masakr at KadoV a vodní bitva a trochu méně zase Tramvaj.

Helča: Nejvíce se mi líbila hra Masakr at KadoV, taky hodně Pevnost Boyard nebo Kšeftaři, fakt dobrý hry. Moc se mi nelíbila Pošta, protože mě asi desetkrát chytili. A taky se mi líbilo plnění bobříků a noční bojovka: šla jsem s Ester lehčí trasu a obě jsme se hrozně bály a byly jsme na sebe nalepený jako sardinky.

Mates: Nejlepší byla Pošta a nejhorší nebyla, všechny byly dobré.

Lucka: Nejlepší hra byla asi Slepá stezka a nejméně mě bavili Kšeftaři.

Děti, chtěly byste ještě něco říct?

Helča: Úžasný tábor, lepší jsem nezažila!!!!!!!

Sára: Těším se na MIKULÁŠSKOU!